

4 ΔΙΕΘΝΩΝ ΤΡΟΤΣΚΥ

ΠΡΟΛΕΤΑΡΙΟ! ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΕΝΩΘΕΙΤΕ !

ΠΕΜΠΤΗ, 17 του Μάρτη 1949

ΕΡΓΑΤΗΣ

ΟΡΓΑΝΟ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΥΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ Σ ΚΥΠΡΟΥ (ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΤΗΣ 4ης ΔΙΕΘΝΟΥ Σ)

«Με το σθένος που εζέεσε τους εαυτούς των οι Μάρξ—Ένγκελς στη πάλη της εργατικής τάξης, ενάντια στους καπιταλιστές, και την εφαρμογή της ταχτικής των, απόδειξαν πως ο Μαρξισμός δεν είναι μίτη δόγμα, ούτε παθητικό φιλοσοφικό σχεδίασμα, αλλά επιστημονική θεωρία βασισμένη και δικαιωμένη απ' τη πράξη».

ΧΑΣΤΟΝ

(Απ' τὰ «Εκατόχρονα»)

Διευθύνεται από ΣΤΡΑΤΑΧΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ	Υπεύθυνος : ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΑΔΗΣ	Γράμματα - Ανταποκρίσεις : Λευκωσία — Άγ. Αντωνίου 1	ΛΕΤΚΩΣΙΑ — ΚΤΗΡΟΤ 2η χρονιά — 79 φύλλο	Συνδρομές Έσωτερικού : Χρονιάτικη 10/- Έξωμηνια 5/-	Κυκλοφορεί κάθε ΤΕΤΑΡΤΗ Τιμή 1 ΓΡΟΣ
---	-------------------------------------	---	---	--	--

14 ΤΟΥ ΜΑΡΤΗ : Η 66η ΕΠΕΤΕΙΟΣ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ ΤΟΥ ΜΑΡΞ

ΤΡΟΤΣΚΥ

ΚΑΤΟΡΘΩΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΗ ΤΟΥ ΤΡΟΤΣΚΥ, ΣΤΗΝ 9Η ΕΠΕΤΕΙΟ ΤΟΥ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ (ΕΝ' ΑΠΟΣΠΑΣΜΑ)

Η ύλιστική έρμηνεία της Ιστορίας

1. Η ύλιστική σύλληψη της Ιστορίας που ανακαλύφθηκε απ' το Μάρξ λίγο μονάχα καιρό προτού τη χρησιμοποιήσει με πλέρια ειδικότητα στο Μανιφέστο, έχει ύποστει άκλόνητα τη δοκιμασία των γεγονότων και τὰ χτυπήματα της έχθρικής κριτικής. Αποτελεί σήμερα ένα από τὰ πιο πολύτιμα όργανα της ανθρώπινης σκέψης. Όλες οι άλλες συλλήψεις της Ιστορικής πορείας, έχουν απολέσει δλη την επιστημονική σημασία τους. Μπορούμε νά διακηρύξουμε με θεβαιότητα ότι αν ένας δεν άφομοιώσει την ύλιστική σύλληψη της Ιστορίας είναι αδύνατο, στην εποχή μας, όχι μόνο νάσαι επαναστάτης μαχητής, μά κι' άπλως άκόμα λόγιος παρατηρητής της πολιτικής.

Η προελαύνουσα δύναμη της Ιστορίας. Πάλη των τάξεων

2. Το πρώτο κεφάλαιο του Μανιφέστου άνοίγει με τις άκόλουθες λέξεις : «Η Ιστορία όλων των μέχρι σήμερα ύπαρχουσών κοινωνιών, είναι η Ιστορία της πάλης των τάξεων. Αυτό το άξίωμα, το πιο σπουδαίο συμπέρασμα που θγαίνει απ' την ύλιστική έξήγηση της Ιστορίας, είναι το άμεσο έπακόλουθο στη ταξική πάλη. Οί πιο φαρμακερές έπιθέσεις ενάντια του έγιναν από τους αντιδραστικούς ύποκριτές, τους «φιλελεύθερους» «άναμορφωτές», τους Ιδεαλιστές «δημοκράτες». Έναντια δηλ. στη βιοθεωρία που γκρέμισσε εκείνες της «κοινής εθιμορίας», «έθνικής ενότητας» και «αίωνών ηθικών άξιών» κ.τ.ρ. σά προελαύνουσα δύναμη στη πάλη για τὰ ύλικα υφερόντα. Προσχωρήσανε, άργότερα, σ' αυτούς υφεόλληχτοι απ' το ίδιο το εργατικό κίνημα, γ.π. οι λεγόμενοι ρεβιζιονιστές (=άναθεωρητές) που προτεινουν την άναθεώρηση (έπεξεργασία) του Μαρξισμού μέσα στο πνεύμα της ταξικής συμμαχίας και συνθηκολόγησης. Τελικά, στις δικές μας τις μέρες, το ίδιο μονοπάτι άκολούθησαν στη πραχτική οι εύτελεις άπόγονοι της Γ' Κομμουνιστικής Διεθνούς (οί σταλινικοί). Η πολιτική του αυτοκαλούμενου «Λαϊκού Μετώπου» τηγάζ' δλόκληρη απ' την άπάρνηση των νόμων της πάλης των τάξεων. Ένωμεταξύ είναι η εποχή του Ιμπεριαλισμού που, τραβώντας όλοένα τις κοινωνικές αντιφάσεις σέ τέτοια άψηλή ένταση, δίνει στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο όλο τον άνώτατο θεωρητικό θρίαμβο του.

Άνατομία του Καπιταλισμού

3. Η άνατομία του καπιταλισμού, σάν ειδικού σταθμού στην οικονομική άνάπτυξη της κοινωνίας, συντελέστηκε, με τη τελειωμένη μορφή της, στο Κεφάλαιο (1867).

Μά στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο κιάλας προσχεδιαγράφονται σταθερά οι βασικές γραμμές της μελλοντικής άνάλυσης : Η πλερωμή της εργατικής δύναμης σάν Ισότιμη προς την τιμή της παραγωγής. Ο σφετερισμός της υπεραξίας από τους καπιταλιστές. Ο συναγωνισμός σάν ο βασικός νόμος των κοινωνικών σχέσεων. Ο άφανισμός των μεσαίων στρωμάτων, γ.π. της άστικής μικρομπορζουαζίας και της άγροτιάς. Η συγκέντρωση του πλούτου στά χέρια όλο και πιο λίγων πλουτοκρατών απ' τη μιά μεριά, και η άριθμητική αύξηση του προλεταριάτου απ' την άλλη. Η προπαρρασκευή των ύλικών και πολιτικών προ-καταστάσεων για το σοσιαλιστικό καθεστώς.

Ο καπιταλισμός φέρνει τη κακορίζικια

4. Το κομμάτι του Μανιφέστου που πραγματεύεται τη τάση των καπιταλιστών νά χαμηλώνουν το βιωτικό επίπεδο των εργατών κι' άκόμα νά τους κάνουνε πάφτωτους, ύφιστάται το πιο θερμό κανονιοβολισμό. Ρασοφόροι, καθηγητές, ύπουργοί, δημιογράφοι, σοσιαλδημοκράτες θεωρητικοί και συνδικαλιστές ηγέτες κ.τ.ρ. όργανώσανε όλοι τους το μέτωπο ενάντια στην—όπως αυτοί τη λένε—«θεωρία της προλεταριοποίησης». Αυτοί, κατά κανόνα, άνακαλύπτουν σημάδια αύξανόμενης ευημερίας άνάμεσα στους μοχθούντες (εργάτες) μεταθάλλοντας σά θαυματοποιοί την άριστοκρατική κάστα των εργατών σέ προλεταριάτο, ή παίρνοντας τη

Του συντρόφου ΤΖΙΟΚ ΧΑΣΤΟΝ

ΤΑ ΕΚΑΤΟΧΡΟΝΑ ΤΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝ. ΜΑΝΙΦΕΣΤΟΥ

ΞΑΚΟΛΟΥΘΑΕΙ Η ΠΑΛΗ ΓΙΑ ΤΟ ΔΙΕΘΝΗ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟ

Απ' τὸ «ΣΟΣΙΑΛΙΣΤ ΑΠΗΛΙΑ» (= «Σοσιαλιστική Έκκληση»—τὸ Φλεβάρη τοῦ 1948—) ὄργανο τοῦ «ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΟΥ ΚΟΜΜΑΤΟΣ» τῆς Ἀγγλίας (ΤΡΟΤΣΚΥΣΤΙΚΟΥ—4η ΔΙΕΘΝΗΣ)

Έδώ κ' εκατό χρόνια λίγο κοίωσανε τις ποιζίες θεωρίες του Σοσιαλ. και του Κομμουνισμού. Μιά δόξα μονάχα αντίληφτηκε κι' όμολόγησε την επιστημονικότητα της κομμουνιστικής θεωρίας, όπως τη διατύπωσε ο Κάολ Μάρξ κι' ο Φρέτεριχ Ένγκελς, και για πρώτη φορά απομυσταλλώθηκε σ' ένα Μανιφέστο—Πρόγραμμα απ' αυτούς, σ' όνομα της ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΤΙΚΗΣ ΔΕΙΞΩΝΑΣ.

Αυτή η μικρή δόξα ήτανε άνθρωποι μ' δραματική προοπτική. Πλάι στη θεωρία τους ήτανε έμποτισμένοι και με γιγαντιαία αίσιοδοξία, για την ανθρωπότητα και το επαναστατικό μέλλο. Αυτή η αίσιοδοξία θρήκε τη πλέρια έκφραση της στις εισαγωγικές διόδους του Κομμουνιστικού Μανιφέστου. «Ένα φάντασμα πλανάται πάνω απ' την Εύρώπη : Το φάντασμα του Κομμουνισμού». Και πραγματικά φαινόταν στους συγγραφείς του Μανιφέστου, ότι οι άκροπόλεις της αντίδρασης δεν θάργυούσαν νά γκρεμιστούνε. Τρομαχτικά επαναστατικά κινήματα στη Γερμανία, στη Γαλλία—κι' έλες οι μάζες της Εύρώπης θρισκότουσαν στο δρόμο της επανάστασης. Η επανάσταση του 1848 είχε άρχισει κιάλας στη Γαλλία στις 24 του Φλεβάρη. Η τρικυμία του Παρισιού, θρήκε έτοιμη ηχώ στη Βιέννη, το Μιλάνο, και το Βερολίνο. Ολάκερη η Εύρώπη πέρα ως τὰ σύνορα της Ρουσίας, τραβήχτηκε μέσα στην επαναστατική πάλη. Η εργατική τάξη της Βρετανίας ήτανε στη κορφή του Χαριστικού Κινήματος. Παντού η αντίδραση στεκόταν με φόβο κ' έτρεμε.

Όταν η Φλεβαριανή επανάσταση άρχ' αε στη Γαλλία, οι σκεφτόμενοι άνθρωποι ήτανε καινού απ' τη γοητεία της προηγούμενης Γαλλικής επανάστασης του 1789—που η πείρα της κυβέρνησε δλόκληρη την Εύρωπαϊκή Ιστορία. Συνεπόμενα και άφευχτα αυτό, επίσης, εμπότισε τις Ιδέες των κομμουνιστών.

Η νίκη της καπιταλιστικής τάξης τους φοβίταισε, ώστε τους τράθηξε τοίτο πίσω σ' άγκάλια της μοναρχο-φεουδαρχικής αντίδρασης, που χτές άκόμα είχε άνατραπέι. Αυτό φάνηκε στους επαναστάτες κομμουνιστές σάν η θεβαιότητα πως είχε κιάλας άρχισει η άποφασιστική πάλη. Αυτή η πάλη, σκέφτηκαν αυτοί, θα διεξαγόταν για πολύ καιρό, με συνεχείς περιόδους επαναστατικής άλλαγής, που άναμφίβολα θα τερματιζόταν με τη νίκη της εργατικής τάξης.

Στο μικρό όμιλο των επαναστατών φάνηκε πως η νεκρική κάμπανα του καπιταλισμού άρχισε κιάλας νά χτυπάει. Κι' ότι τη σοσιαλιστική επανάσταση και, μ' αυτή, την άπελεφτέρωση της εργατικής τάξης απ' τη μισοδουλεία και τὰ καπιταλιστικά δεσμά, την είχανε πιά κλεισμένη στο χέρι τους.

ΜΑΘΗΜΑ ΤΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Μά η Ιστορία έπρόκειτο νάποδείξει πρόωρη την αίσιοδοξία των επαναστατών του 1848. Μιά από τις κεντρικές Ιδέες του Μάρξ και του Ένγκελς, σάν ένα κομμάτι της Ύλιστικής Έρμηνείας της Ιστορίας, είναι κι' αυτή : Καμιά κυβερνώσα τάξη δεν εγκαταλείπει τη σκηνή της Ιστορίας, και τότε μονάχα γκρεμνίζεσαι όταν έχει άναπτύξει τις παραγωγικές δυνάμεις της στο όριο της δικής της ειδικής παραγωγικής μεθόδου.

Άνασκοπώντας το 1895 τὰ μαθήματα εκείνης της περιόδου, στην εισαγωγή του, στην «Πάλη των τάξεων στη Γαλλία», είπε ο Ένγκελς :

«Η Ιστορία μας έχει αποδείξει και μας, κι' όλους όσους σκέφτηκαν σάν έμάς, λανθασμένους. Τόχει κάνει ξάστερο πως η οικονομική άνάπτυξη της Εύρωπαϊκής ήπειρου σέ κείνα τὰ χρόνια δεν ήτανε ώριμη, με πολύχρονη πείρα, για νάνατρέψει τη καπιταλιστική παραγωγή. Τόχει αποδείξει αυ-

Στό Δημιουργό Μας !

Στην «Αίγυπτο» του πόνου μας, αιώνας κ' αιώνας, που ρέβαμε σά σάλιγκοι, άνίσχυρα έρπετά, ή σά πουλάδες στριμωχτές σέ θρώμους φρνιδώνες, που με το πλάνο διάβα της τους σιαζέει μιά σια,

*

ήρτες έσύ! σά «Μωύσης» για νά μας οδηγήσεις, μέσ' απ' το ζόφο τ' άναρχου τ' άβράδιαστου καιρού και, άφου τη πυροβάλασσα του αίματος διασκορπίσεις, στη «Χαναάν» νάράξουμε πέρα του Λυτρωμού!

*

Σύντροφε ! κι' δεν έξησες τις λάθρες πιθυμίες σου, κι' άλλοι «Αχρών» τὸ έργον σου καρπίσανε λάος, του άγιου μετώπου σου του μόχτου οι έντολές σου στην έρημο τ' άγώνα μας πυξίδα είν' λυτρώμές!

ΓΙΩΡΓΗΣ ΧΕΙΜΑΡΡΙΑΔΗΣ

(Απ' τὸ «ΕΜΠΡΟΣ ! ΤΗΣ ΓΗΣ ΟΙ ΚΟΛΑΣΜΕΝΟΙ!».— 1942)

ρευστή τάση σά μόνιμη. Ένωμεταξύ, άκόμα και η άνοδος του ισχυρότερου καπιταλισμού στο κόσμο και, με τ' όνομα του, του καπιταλισμού των ΕΠΑ, (Άμερικής) έχει μεταθάλει εκατομμύρια εργάτες σέ πένητες που ψεφτοσυντηρούνται απ' τη κρατική, δημαρχειακή και Ιδιωτική «φιλανθρωπία».

Οί επανερχόμενες κρίσεις

5. Έναντια στο Μανιφέστο που άπεικονίζει τις έμπορικές και βιομηχανικές καταστροφές, οι ρεβιζιονιστές (άναθεωρητές) διακηρύχνουν ότι η έθνική και διεθνής άνοδος των Τράστ θα έξασφαλίσει τον έλεγχο άπάνου στην αγορά, και θα οδηγήσει βαθμιαία στον έξαφανισμό των κρίσεων. Το κλεισίμα του περασμένου αιώνα και η άρχή του παρόντα σημαδεφθήκανε στη πραγματικότητα από μια τόσο θυελλώδη άνοδο του καπιταλισμού, έτσι που κάναν τις κρίσεις νά φαίνονται μονάχα «άπροσδόκητα» σταματήματα. Μά αυτή η εποχή, έχει πάει μακριά κι' άγύριστα. Σέ τελευταία άνάλυση η δλίθηια άπόδειξε πως είναι με το μέρος του Μάρξ, και σ' αυτό το πρόβλημα, όπως πάντα.

Η θεωρία του κράτους

«Η έξτελεστική φύση του νεωτέρου κράτους δεν είναι τίποτ' άλλο παρά μιά επιτροπή που διαχειρίζεται τις ύποθέσεις όλης της μπουρζουαζίας. Αυτός ο περιεχτικός τύπος, που οι ηγέτες της σοσιαλδημοκρατίας τὸ προσβλέπουνε — σά μιά δημοσιογραφική παραδοξολογία, περιέχει πραγματικά τη μόνη και μοναδική επιστημονική θεωρία του κράτους. Η «δημοκρατία» όπως διαμορφώθηκε απ' τούς μπουρζουάδες δεν είναι ένα άδειο άσκι, όπως σκέφτηκαν ο Μπερνατάιν κι' ο Κάουτσκι, που ένας μπορεί, άτάραχα, νά τὸ γιομίσει με όποιοδήποτε

(Στή 2η σελίδα)

